

РЕШЕНИЕ

№ 3465

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6456** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед № РА-18-17 / 19.04.2021г. на Главен архитект на Столична община с която на осн. чл.57а ал.1 т.1 предл второ, ал.3 ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56 ал.2 ЗУТ е наредено на изрично посочените в нея лица, между които и жалбоподателя да премахнат преместваем обект: „Павилион-търговски обект“, находящ се в УПИ I 679, кв.18 НПЗ С. по плана на [населено място], ПИ с идентификатор 68134.1107. 29 с административен адрес С. [жк], [улица].

Твърди противоречие с материално правните разпоредби и несъответствие с действителното фактическо и правно положение. Противно на описаното в процесната заповед, имало издадено разрешение за поставяне № 84 от 23.11.2020г, както и съгласие на съсобствениците на поземления имот, вкл и на съседния УПИ. Моли да се отмени оспорената заповед.Претендира разноски.

Ответникът – Главен архитект на Столична община чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованата страна Д. С. И. чрез процесуалния си представител не оспорва жалбата.

Заинтересованите страни Ц. Т., Н. Т., Р. И. и С. Т. чрез процесуалния си представител твърдят недопустимост на жалбата, евентуално неоснователност.

Заинтересованите страни В. И. и С. Ц. Й. не вземат становище.
СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 168 АПК, за да се произнесе съобразно следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „УТКРКС“ към СО, район К. поляна с констативен акт № 226 от 16.12.2020г е установено, че за обект „Павилион-търговски обект“, находящ се в УПИ I 679, кв.18 НПЗ С. по плана на [населено място], ПИ с идентификатор 68134.1107.29 с административен адрес С. [жк], [улица] няма издадено разрешение за поставяне, не е взето писмено съгласие от съсобствениците за поставяне на преместваемия обект и не е представен договор за наем на заетата от преместваемия обект площ с останалите собственици.

Срещу констативния акт е депозирано възражение от В. С. /л. 98 от делото/ с твърдение, че е налице процедура по „документално формализиране“ на разрешението за поставяне, в т.ч. съгласие на всички съсобственици.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РА-18-17 / 19.04.2021г. на Главен архитект на Столична община с която на осн. чл.57а ал.1 т.1 предл второ, ал.3 ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.5б ал.2 ЗУТ е наредено на изрично посочените в нея лица, между които и жалбоподателя да премахнат преместваем обект: „Павилион-търговски обект“, находящ се в УПИ I 679, кв.18 НПЗ С. по плана на [населено място], ПИ с идентификатор 68134.1107.29 с административен адрес С. [жк], [улица].

По делото е представено на л. 18 издадено от директор Дирекция „Териториално планиране“ Разрешение за поставяне № 84 от 23.11.2020г на преместваем обект: „Павилион-търговски обект“, находящ се в УПИ I 679, кв.18 НПЗ С. по плана на [населено място], ПИ с идентификатор 68134.1107.29 с административен адрес С. [жк], [улица] по заявление от 21.02.2019г на Д. С. И. /л. 19/. В разрешението за поставяне е посочено, че губи правното си действие след изтичане срока на договора, но не по-късно от 5 години от датата на издаването му. На 1.01.2020г между Д. С. И. като наемодател и [фирма] като наемател е сключен договор за наем на Павилион, находящ се на [улица] със срок на действие на договора 24 месеца, тоест до 1.01.22г /л. 113 от делото/. Цитираното Разрешение за поставяне № 84 от 23.11.2020г е предмет на съдебен контрол по адм д 2902/ 2021г на АССГ, което и висящо.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Главен архитект на СО. Функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл. 5б ал.1 ЗУТ на основание чл. 57а, ал.3 ЗУТ са му предоставени със Заповед № СОА 21 РД09-455/22.03.2011г. /т.1.35/ на кмета на Столична община, издадена на основание §1 ал.3 от ДР на ЗУТ. Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 57а ал.2 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни съгласно чл. 57а ал.2 ЗУТ връзка с чл.223 ал.2 от ЗУТ са и лицата, издали

констативния акт.

Доколкото жалбоподателят [фирма] е адресат на оспорената заповед и е налице изрично волеизявление на административен орган, което е с неблагоприятен характер за жалбоподателя, то е налице правен интерес да обжалва акта, като без значение дали срокът по договора за наем е изтекъл.

С издадената заповед са определени две основания за разпореденото премахване на обекта: чрез правната им квалификация по чл. 57а, ал.1, т.1 предложение второ от ЗУТ, а именно обектът е поставен без издадено разрешение за поставяне, и съгласно чл.56 ал.2 и ал.5 от ЗУТ без съгласие на всички съсобственици на имота.

Наличието на основанието по чл.57а ал.1 т.1 предл второ от ЗУТ безспорно е относимо към издаване на заповед от вида на процесната за премахване на преместваем обект. Основанието по чл. 56 ал.2 и ал.5 от ЗУТ обаче, изискващо съгласие на останалите съсобственици на имота, приложимо в случаите на поставяне на преместваем обект в съсобствен поземлен имот / тоест част от същия се явява чужд за заявителя/ е относимо към законосъобразността на разрешението за поставяне, не и за издаване процесната заповед за премахване на обект. Според чл. 56 ал.5 ЗУТ в чужди поземлени имоти разрешение за поставяне на обекти по ал. 1 се издава въз основа на изрично писмено съгласие от собственика на поземления имот или писмен договор за наем на заетата от преместваемия обект площ.

Горното, а и предвид наличието на данни по делото , че за процесния обект има издадено от директор Дирекция „Териториално планиране“ Разрешение за поставяне № 84 от 23.11.2020г прави неясна волята на административния орган на какво точно основание приема, че обектът е незаконно поставен. Не са изяснени относими факти и обстоятелства, което противоречи на принципите на административния процес за предвидимост и последователност на производството. По делото е налице и комбинирана скица за пълна или частична идентичност /л.21/ от м. 02.2019г върху която е отбелязано мотивираното предложение за поставяне на процесния павилион. По тези факти, не е взето каквото и да е отношение от страна на органа, не са изложени съображения защо е счел, че няма издадено разрешение за поставяне, въпреки наличието на данни за такова. Ответникът не е изложил никакви съображения защо не е съобразил издаденото разрешение за поставяне. Разрешението за поставяне подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност /чл.31 от Наредба на Столичен общински съвет за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на столична община/. Според посочената разпоредба на чл.31 Разрешенията за поставяне се съобщават и влизат в сила по реда на Административнопроцесуалния кодекс. По делото в последното с. з. са представени доказателства , че разрешението за поставяне е предмет на съдебен контрол за законосъобразност по реда на АПК, по повод който е образувано адм д 2902/ 2021г на АССГ, което е висящо. Именно в производството по цитираното дело са относими аргументи, че не всички съсобственици са давали съгласие за издаването му.

Ответникът не е изложил никакви доводи за причините поради които не е взел предвид наличието на издадено разрешение за поставяне, в т.ч. дори не е споменал наличието на висящото съдебно производство по адм д 2902/ 2021г, образувано на 24.03.2021г, тоест преди издаване на оспорената заповед. Вместо това е изложил съображения относими към преценка законосъобразността на разрешението

за поставяне /липса на съгласие на съсобствениците/ които обаче, подлежат на проверка не в производството по издаване на оспорената заповед, а в производството по проверка законосъобразността на разрешението за поставяне /адм.д 2902/ 2021г на АССГ/. При издаване на заповед за премахване на преместваем обект по чл.57а ал.1 т.1 предл.второ от ЗУТ релевантно е единствено има ли влязло в сила разрешение за поставяне, а това дали са налице били материално правните предпоставки за издаването му е предмет на отделна и самостоятелна проверка по арг. от чл.31 от цитираната Наредба, а именно по д. 2902/ 2021г. Допустимо е по арг. от ТР №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) излагането на съображенията извън акта, но мотивите следва да предхождат издаването на акта, да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително. Всичко това представлява пропуск в изясняване на релевантни факти от страна на органа или най-малко – липса на мотиви относно тях. След като се позовава на основание – без разрешение за поставяне органът е следвало да изясни защо не приема за валидно разрешението за поставяне № 84 от 23.11.2020г . Доводи в тази насока не са изложени. Това разрешение за поставяне е съществувало към момента на издаване на оспорената заповед и е релевантно за изхода на административното производство, тъй като при наличието на влязло в сила разрешение за поставяне не биха били налице предпоставките по чл.57а ал.1 т.1 предл. второ ЗУТ.

В производството по издаване на оспорената заповед ответникът не може да преценява спазени ли са материално правните предпоставки за издаване на разрешението за поставяне, а единствено следва да зачете наличието или липсата на влязло в сила разрешение за поставяне. Така установените от органа факти представляват констатации по изводите му, а не определят релевантният факт, от който последните произтичат. Висящото съдебно производство по адм д 2902/ 2021г по проверка законосъобразността на разрешението за поставяне /в случая налице ли е съгласие на останалите съсобственици/, респ.влизането му в сила /чл.31 от наредбата/ не е основание за спиране съдебното производство по настоящото дело, тъй като евентуална отмяна на разрешението за поставяне има действие занапред. Недопустимо е органът при издаване на процесната заповед да излага съображения относими към предпоставките за издаване на разрешението за поставяне. В допълнение, въпреки че не е наведено в процесната заповед, ако ответникът приема, напр. някакво друго основание да не зачете разрешението за поставяне, то това би обусловило приложимост на друга точка от разпоредбата от чл.57а ал.1 от ЗУТ като основание за издаване на заповедта, каквато обаче не е посочена като цифрово изражение.

За да е законосъобразна една заповед точно и ясно следва да е посочена хипотезата както чрез посочване цифровото изписване на самата приложима правна норма, така и чрез текстово описани/възпроизвеждане/ на самата правна норма. Нормата на чл. 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ предполага липса на издадено разрешение за поставяне или поставяне не съобразно издадено такова - липса изобщо на разрешение, каквото се установи, че не е процесният случай. Към датата на издаване на процесната заповед липсва влязло в сила съдебно решение за отмяна разрешението за поставяне.

С оглед изложеното, съдът приема жалбата за основателна и счита, че следва да отмени оспорената пред него Заповед, като издадена в противоречие с

установените производствени правила, довело до некоректно изясняване на всички правнорелавантни факти, при липса на спазването на принципите на административния процес.

Относно разноските: Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер общо на 1130 лева – в т.ч. 50 лева – заплатена държавна такса и 1080 лв. заплатен адвокатски хонорар. С оглед изхода на спора , на ответника и на заинтересованите страни не следва да се присъждат разноски.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РА-18-17 / 19.04.2021г. на Главен архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма] сумата от 1130 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 215, ал.7 от ЗУТ и не подлежи на касационно обжалване.

Препис да се връчи на страните на осн. чл.138 АПК .

СЪДИЯ: